

KAPITEL 0

*Du højere væsen, der dvæler ved mig
Du lyser og vægter med omsorg min vej
Jeg takker af hjertet og loopriser dig,
håber jeg vågent vil følge din vej,
til dagen, jeg ser, alt lyse her,
og at alt bliver mig givet, om blot jeg ber'*

Hell-bogens takkevers nr.1

En meddeler

Mit navn var mest Gåmanden, men jeg blev også kaldt Vandreren eller Sjøkkeren. Det var selvfølgelig ikke de navne, jeg var født med. Mine oprindelige navne havde jeg efterladt bagude på et tidspunkt, hvor jeg ville frigøre mig fra min daværende samtids energisvækkende bånd. I denne historie, begyndte jeg dog med at have de navne, mine forældre gav mig, men da de er uden betydning for historien, er de ikke blevet nævnt efterfølgende.

Det hele begyndte, da jeg lærte Aolih at kende. Da jeg så ham første gang, troede jeg, at jeg så et spøgelse.

Det var en sensommeraften, og jeg havde siddet og set på en meget rødgylden solnedgang fra min lænestol i stuen. Normalt holdt jeg meget af blot at sidde og stirre ind i solnedgangens ofte meget varierede farvespil, der ud-

spillede sig i hele mit synsfelt. Men denne aften prøvede jeg snarere at få bugt med en ubehagelig uro i kroppen, som af en eller anden uvis grund havde sneget sig ind i min maveregion. Måske var jeg faldet i en meditatív søvn et kort øjeblik, for med ét var det som om, jeg vågnede, og straks bemærkede jeg dette her spøgelse stå og glo meget intenst på mig. Jeg blev forskrækket et kort øjeblik, men kunne ikke lade være med blot at sidde og stirre tilbage fra min afslappede position i lænestolen.

Havde jeg nu på dette tidspunkt haft et rigtigt klarsyn, havde jeg måske set et meget smukt strålende væsen stå smilende foran mig. Men så mistroisk og omtåget som jeg var, så jeg bare et spøgelse, og det begyndte oven i købet at tanketale til mig. Det sagde et eller andet med *meddeler* og pegede på mig.

- *Og hvad vil du så meddele mig?* spurgte jeg lidt efter, måske en anelse bistert. Der gik endnu et stykke tid, og så begyndte spøgelse at grine.

- *Du er perfekt, du meddeler til mig,* sagde det lidt efter.

Jeg må have gloet måbende på spøgelse og tanketalt et eller andet vrøvl med, at jeg da i hvert fald ikke var perfekt, og pludselig skreg spøgelse af grin. Jeg troede, jeg var blevet rablende skør og samtidig med det, grinede spøgelse bare endnu mere. Jeg skyndte mig at lave alle de mentale øvelser, jeg kunne, for at slukke for synet/hørelsen.

Senere fandt jeg ud af, at jeg selvfølgelig var perfekt for Aolih, fordi jeg netop *ikke* var perfekt.

Åh jo, Aolih havde fundet den helt rette meddeler som repræsentant for Ubalancens planet. Jeg var et strålende eksempel på et uafbalanceret menneske. Jeg var gennemgående utilfreds med mig selv, mine medmennesker og det samfund, jeg levede i. Ud over dette var jeg doven, irriteret, ensom, bange for jalousi, troløshed, konflikter og kunne ikke indlede eller bevare et nyt kærlighedsforhold. Så overfølsom over for modgang, at jeg ofte truede mig selv og min gud med at begå selvmord. Mine aggressioner havde ofte været årsag til, at flere af mine ting var blevet ødelagte, og min hjertesmerter fik mig ofte til at græde nat på nat med jævne mellemrum. Det værste af det hele var, at jeg oprigtigt troede, at det var helt i sin orden at være, som jeg var.

Min kone var død af kræft nogle år forinden, og den bitterhed, jeg følte, var delvis accepteret af samfundet omkring mig. Så man kunne på en måde sige, at alle omkring mig gav mig lov til at være så følelsesmæssig ustabil, som jeg var dengang.

Barndomssøen

Der gik nogle uger, inden jeg atter så Aolih. Det var en sensommernat, og klokken havde for længst passeret min sengetid. De månebelyste træer hvislede i den milde

sommervind. Jeg havde kort forinden parkeret min bil på en lille markvej. Det eneste tegn på liv her omkring var mine egne rastløse skridt på den støvede landevej.

Jeg havde ikke kunnet falde i søvn denne aften. Blot ligget, vendt og drejet mig rundt i sengetøjet, mens irritable tanker om dagens trivialiteter skyllede ned over mig. Pludselig blev det mig for meget. Jeg måtte simpelthen ud og have noget frisk luft. Og nu sjokkede jeg derudaf i en lidt underlig mundering bestående af pyjamas, skindfrakke og maosko. Hvorfor gjorde jeg dog det, hvorfor denne indskydelse og hvorfor var jeg lige netop endt her?

En fugls flakken brød pludseligt nattens stilhed. En brise af kølig søluft ramte en følsom fløj i min næse og fik mig til at gyse og nyse. Der var et eller andet genkendeligt ved denne egn, og det gik langsomt op for mig, hvad det var. Åh jo, jeg havde jo leget her som barn! Der var sket en del ændringer med landskabet igennem tiderne, og det var selvfølgelig heller ikke nemt at genkende området i det sparsomme lys fra månen og stjernerne. Men her havde jeg virkelig boltret mig som barn. Jeg kunne nu huske, hvor søen var placeret. Jeg mindedes et kort øjeblik, hvordan jeg og mine venner engang havde soppet ved søens mudrede kant, lavet spyd og buer med pile i Pilekrattet og oplevet den ene eventyrlige leg efter den anden. Men så mærkede jeg atter den ellers så velkomne træthed snige sig ind i min krop. Jeg satte mig

i grøftekanten et kort øjeblik for at mærke efter, om det var på tide at vende hjem.

- *Fortsæt, lød en tankestemme inde i mit hoved, - gå videre!*

Pludselig så jeg spøgelse for anden gang. Jeg kunne mærke, at det isnede igennem hele min krop, men på trods af dette fastholdt jeg min opmærksomhed på synet. Det var altså Aolih, som stod og vinkede mig frem til, at jeg skulle gå videre.

- *Husk, sagde han, - husk huset, gå videre!*

Trætheden og synet forsvandt lige så hurtigt som kommet. Jeg rejste mig og traskede videre, imens jeg resonerede på det, der var blevet sagt. Var der noget med et hus? Ja, det var der vist. Der havde boet en gammel dame i et gammelt hus med en vildtvoksende have i nærheden af søen. Jeg erindrede, hvordan jeg og mine venner i begyndelsen mente, at det måtte være en heks, der boede i huset. Så vi lå på lur, udspionerede heksen og stak af, hvis hun kom for tæt på, hvor vi gemte os. Jeg forstod, at hun godt vidste, når vi var der, og hvor vi gemte os, for en dag overraskede hun os godt og grundigt. Vi havde lige lagt os til rette og stirrede opmærksomt hen på huset, da en stemme spurgte, hvad vi egentligt skulle kigge efter. Det gibbede noget i forsamlingen, da vi opdagede, at stemmen tilhørte den gamle dame, og at hun rent faktisk sad midt iblandt os.

Jeg kluklo ved erindringerne om de måbende ansigter, vi sikkert havde præsenteret ved denne lejlighed.

- *I må meget undskyldes, sagde damen, mens hun kiggede ind imellem grenene, - men jeg kan altså ikke få øje på noget.*

Da vi alle sammen af en eller anden uvis grund var forsat med at glo ind imellem grenene i et lille stykke tid, foreslog damen, at vi kunne gå ind i haven og plukke nogle blomster eller æbler. Siden den dag besøgte vi damen i huset ved søen med jævne mellemrum.

Jeg var i mellemtiden nået til søen og stod en lille tid med mit syn rettet mod himlen. Nogle enkelte skyer passerede månen på den stjernebestrøede indigofarvede nattehimmel. Så gik jeg langsomt videre rundt om søen, imens jeg prøvede at komme i tanke om, hvor huset havde ligget. Huset kunne selvfølgelig være revet ned i mellemtiden, men i så fald måtte der vel være nogle spor eller noget tilbage af haven, der kunne indikere hvor omtrent, det måtte have ligget.

Jeg gik rundt om søen og pilekrattene nogle gange, men fandt hverken hus eller have. Mine maosko var i mellemtiden blevet godt mudrede og mine pyjamasbukser våde op til knæene. Til sidst besluttede jeg mig for at vende tilbage. Der var stadigvæk et eller andet urovækkende i min krop. Men jeg var så træt, at jeg kunne have lagt mig til at sove næsten hvor som helst på strækningen. Jeg nåede dog hjem til min seng, og lige

inden jeg faldt i søvn, syntes jeg at høre Aolihs tankestemme sig: - *Meddeler, huset er der endnu!*

Det gamle hus

Søvnløshed var vist ikke noget ualmindeligt problem. I hvert fald ikke hvis jeg skulle bedømme det ud fra mine arbejdskolleger. Vi sad netop en dag over morgenkaffen og snakkede om problemet, da jeg kom i tanke om huset ved søen. Det viste sig faktisk, at der var flere af mine kolleger, som var stedkendte i denne egn, men der var ingen af dem, der kendte noget til huset eller en gammel dame. De kendte ikke til andet end søen. Dog var der en, der mindedes noget om en gammel båd, hvilket også fik noget til at dæmre i min egen hukommelse.

Som dagene gik, blev jeg mere og mere besat af tanken om at finde ud af, hvad der var sket med det gamle hus. Når jeg ind imellem havde lidt tid til overs, tog jeg ned til søen og travede lidt rundt for at se efter, om jeg kunne finde stedet. Jeg besøgte også teknisk forvaltning i kommunen for at se, hvad jeg kunne finde i matrikelregistrene. Der var ikke umiddelbart noget, der tydede på, at stedet skulle have været beboet. Faktisk viste det sig, at søens ene side lå lige ved kanten af et fredet fuglereservat. På den anden side havde skovstyrelsen sine skovområder. Og en tredje mindre del af søbredden var ejet af en landmand, som efter al sandsynlighed ikke havde fundet det umagen værd at drive landbrug i

området. På nogle tidspunkter af året kunne der vist også være temmelig sumpet i dette område.

Jeg prøvede også at stille spørgsmål om huset til min familie. Det var ved en af de her forpligtende fælles sammenkomster, som det er svært at sige nej tak til uden at få en eller anden form for melodramatisk sag på halsen. Men resultatet her var det samme. Søen kendte de, men der var ikke nogen, der kendte noget til huset. Ved denne lejlighed fik jeg i stedet en noget forsinket skældud for at være gået ned til søen som barn uden at have fået lov. En vigtig ting fik jeg dog ud af denne familie-sammenkomst: Min kusine, som havde brugt en del tid af sit liv på forskellige terapiformer, foreslog, at jeg skulle prøve at huske alle de ting, jeg havde lavet ved søen som barn, imens jeg gik rundt på stedet. Det var måske ikke nogen dum idé, hvis det kunne få mig til at huske, hvor huset lå.

I den periode, der kom lige efter familiesammenkomsten, begyndte jeg at få en fornemmelse af, at Aolih havde en finger med i spillet, hvad angik min pludselige interesse for min fortid og huset ved søen. Han havde talt mere og mere til mig i denne tid, og ud fra det han sagde, var der noget, der tydede på, at han vidste mere om mig og min fortid, end jeg selv gjorde. Jeg udspurgte ham altid, når han var der, men hans svar var gerne meget sparsomme, og samtalerne efterlod mig altid i en tilstand af, at der var et eller andet, jeg skulle huske.

En aften, da han kom lige før sengetid, forsøgte jeg mig med en lidt hovedløs konfrontation mod ham. Jeg syntes, at jeg havde prøvet alt for at huske, så jeg beklagede mig helt oprigtigt over denne umulige huskeopgave. Derefter beklagede jeg mig over mig selv, over min elendige tilværelse, og til sidst spurgte jeg, om han da ikke i det mindste ville prøve at hjælpe mig. Jeg kunne se på ham, at han prøvede at holde masken, selvom han af en eller anden grund fandt mig hylende morsom. Det, han svarede, var noget i retning af, at han jo kun kunne hjælpe, når jeg lyttede til ham, men at det var, når jeg ikke lyttede, at jeg lavede unoder, fordi når jeg lyttede, kunne jeg jo ikke samtidigt lave unoder. Dette fandt han selv meget morsomt, om end han beherskede sit latterudbrud. Han spurgte mig så, om jeg selv havde en ide til, hvordan han kunne stå til tjeneste. Det eneste, jeg kunne komme i tanke om, var at få noget lærerigt på skrift. Men mine tanker flaksede rundt i den ene efter den anden umulige mulighed. Aolih fulgte ihærdigt med i mine forvirrende tanker og kommenterede dem undervejs. Blandt andet med, at han nok ikke var åben som en bog, men at han da altid kunne finde en bog og slå mig i hovedet med i ny og næ. Da det gik op for mig, hvad han havde sagt, kunne jeg ikke selv lade være med at grine. Så stillede han et meget forbavset ansigt op og spurgte, om jeg havde fået det skidt. Tja, jeg ved ikke hvor mange, der ville have fundet denne bemærkning sjov, men den gik lige ind hos mig. Jeg grinede så meget,

at jeg tabte koncentrationen omkring synet, og det sidste jeg hørte fra Aolih var: - *Find huset!*

En meget smuk efterårsmorgen tog jeg atter ned til søen. Det havde været nattefrost, så alt var hvidt af glitrende frostkrystaller. Solen skinnede fra en skyfri himmel og varmede på jordens overflade, så små tågedampe lagde sig imellem de krystalliserede græstotter. Jeg ville prøve det, som min kusine havde forslået. Altså bevæge mig rundt på stedet og prøve at huske det, jeg havde lavet her som barn.

Det første, jeg kom i tanke om, var båden. Det var en lille, fladbundet træjolle med et hul i bunden. Den havde ligget en 10-15 meter fra søbredden. Men på trods af dens beliggenhed havde den sejlet fra land til land med en besætning af modige, dumdristige rollinger, der kæmpede mod pirater og ejendommelige søuhyrer for det meste bestående af grene og kartoffelsække.

Jeg prøvede at finde over til det sted, hvor båden havde ligget og ganske rigtigt: der lå den endnu, godt skjult imellem krat og kvikgræs. Tidens tand havde ført sit slag. Rælingerne var faldet til hver sin side, og hullet i bunden var blevet til en lang revne, der havde delt båden midt over. Jeg satte mig ned i den på en medbragt plastikpose og prøvede at forestille mig, hvordan vi havde leget den ene leg efter den anden. Jeg huskede, at vi på et tidspunkt havde siddet på bådebroen og dagdrømt om at få båden ud i vandet. Vi ville gemme al vores tygge-

gummi, stoppe hullet til og sejle ud, så vi kunne fiske efter perler og tabte skatte. Ah ja, der var jo noget med en skat! Hvad var det mon nu? Jo, vi var som børn helt sikre på, at den gamle kone havde en skat inde i huset. Efterhånden, som det stod tydeligere for mig, mindedes jeg en situation, hvor den gamle dame havde inviteret os ind i huset på et glas saftvand. Huset var meget enkelt indrettet, og blandt de få ting hun ejede, var der noget, som lignede et smykkeskrin. Det var måske en anelse fladere, men også en del længere end et almindeligt smykkeskrin. Og så var det meget smukt dekoreret med udskæringer af underlige tegn og figurer.

Jeg var blevet godt kold bagi, inden jeg fik rejst mig fra jollens bund. Nu hvor jeg havde haft lidt mere held med mine undersøgelser af stedet, ville jeg også se, om jeg kunne finde bådebroen, som skulle ligge et eller andet sted på den anden side af søen.

Al rimfrosten var allerede smeltet væk. Tilbage var en let tåge ud over søen, som gav en stemning af eventyragtig idyl. Man kunne faktisk godt forestille sig, at elverfolket pludselig ville danse ud af tågeskyggerne og indvie mig i deres fortryllede verden. Jeg gik videre rundt om søen, imens jeg prøvede at huske, hvad jeg ellers havde lavet her som barn. Da kom jeg i tanke om nogle dumme stridigheder, jeg havde haft med en af de andre drenge. Vi kunne stå i evigheder og sige fornærmelser til hinanden, noget i retning af:

- *Du er også dum!*

- *Du er da dummere end mig.*

- *Nej, du er den dumteste...* og så videre.

Skægt nok var det en af de drenge, jeg havde leget allerbedst med, om end det til tider kunne være lidt vildt. Jeg huskede tydeligt noget, vi havde fundet på, hvor det gjaldt om at finde den mest solide pind. Herefter fægtede vi ved at slå pindene imod hinanden, og den, hvis pind først knækkede, havde tabt. Ofte kom vi hjem med blå mærker, hævede knoer og klemmelus, og nu hvor jeg tænker efter, var de andre drenge vist heller ikke så glade for den leg.

Jeg var nu nået over til den anden side af søen og prøvede på at finde eventuelle rester af bådebroen. Egentligt var jeg meget godt tilfreds med resultaterne af turen indtil videre, men jeg havde denne her uro i maven, som måske var et fingerpeg om, at jeg stadig havde nogle oplevelser til gode. I en spændt, lidt drenget stemning sjokkede jeg rundt i vandkanten imellem sivene og ledte efter pæle eller lignende rester fra bådebroen. Der var ikke skyggen af træværk at se nogen steder. Pludselig skete der noget, som jeg i min barndom ville have betragtet som et tordnende uheld. I min iver fik jeg jokket det ene ben ned i vand og mudder til knæet. Det var isnende koldt, og i mit febrilske forsøg på at hive benet op fik jeg også jokket det andet ben ned i vandet. Jeg bandede højlydt af ærgrelse og blev nærmest panisk

ved tanken om, hvordan jeg mon skulle skjule mine mudrede bukser for mine forældre. Jeg havde levet mig så meget ind i min barndom, at jeg ikke skænkede min nuværende alder en tanke. Mine forældre ville i dag nok bare have grinet lidt af mig, men dengang havde jeg fået en kæmpe skideballe. Nu fór tusinde tanker igennem mig, og min første indskydelse var at løbe over til hulen, hvor jeg så kunne vride mine bukser og strømper. Jeg løb over til det sted, hvor hulen lå i sin tid, men den var selvfølgelig ikke at finde nogen steder. Åh pokkers, tænkte jeg, nogen måtte have revet den ned. Min næste indskydelse var at løbe over til den gamle dame og bede om hjælp. Så jeg løb i hæsblæsende fart ad hulestien over til huset ... Huset, jo dér var det jo!

Fuldstændig overrasket standsede jeg op. Jeg var sikker på også at have ledt i dette område nogle uger forinden uden at finde noget. Jeg prøvede at tænke situationen igennem. Hele denne optakt var jo fuldstændig absurd. I princippet kunne jeg have vredet vandet ud af mit tøj og tømt mine sko hvor som helst ved søen. Der var ikke en sjæl, der ville have set det. Hulen ville jo under alle omstændigheder ikke være til at finde så lang tid efter som følge af naturens gang. Og mine forældre behøvede jeg heller ikke at stå til regnskab for. Men, jeg havde fundet huset. Måske netop fordi jeg havde optrådt som dengang, jeg var barn. Fantastisk.